

In dit veelgeprezen boek richt Rüdiger Safranski zich op de grote geestelijke stroming rond 1800: de Romantiek. Hij beschrijft het tijdperk van Schlegel, Tieck, Novalis, Fichte, Schelling, Eichendorff en E.T.A. Hoffmann, een tijdperk van losgeslagen genieën die vol verlangen en met de nodige ironie op weg gaan naar het grenzeloze en het geheimzinnige. De Romantiek was een voortzetting van de religie met esthetische middelen. Of zoals Novalis het verwoordde: zij was de poging 'aan het banale een verheven betekenis, aan het gewone een geheimzinnig aanzien, aan het bekende de waardigheid van het onbekende, aan het eindige een schijn van oneindigheid te geven'. Aan de Romantiek kwam onvermijdelijk een einde. Maar het romantische leeft voort: als geesteshouding in de poëzie, in de muziek, in de filosofie, in het alledaagse leven en niet in de laatste plaats ook in de politiek. Dat is het verhaal dat Safranski ook vertelt: over de ontwikkeling van het romantische tot op de dag van vandaag. Hij gaat via Heine, Wagner, Nietzsche en Mann in op de onrust van de jaren twintig, en gaat ook het misbruik van romantische motieven door het nationaalsocialisme niet uit de weg. Safranski eindigt bij de romantische kant van de beweging van '68 met de vraag: hoeveel romantiek verdraagt de politiek?

Rüdiger Safranski (1945) schrijft over literatuur en filosofie. Hij schreef eerder onder meer *Heidegger en zijn tijd*; *Nietzsche, Een biografie van zijn denken*; *Arthur Schopenhauer. De woelige jaren van de filosofie*; *Het kwaad. Het drama van de vrijheid* en *Friedrich Schiller of de uitvinding van het Duitse idealisme*.

'Dit grandioze boek combineert filosofische analyse met verhalende beschouwingen op zodanige wijze dat iets zeldzaams ontstaat: spannend geschreven cultuurgeschiedenis.' – *Die Zeit*

'Leerrijk en vol levenservaring zonder vermoeiend te zijn. [...] Safranski is een onweerstaanbare toverkunstenaar.' – *Frankfurter Allgemeine Zeitung*